

XIX
ΥΠΕΡ
ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΩΝ,
ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ

1 Πολλήν μοι ἀπορίαν παρέχει ὁ ἄγων οὗτοσίν, ω̄ς ἀνδρες
δικασταί, ὅταν ἐνθυμηθῶ ὅτι, ἔὰν ἔγὼ μὲν μὴ νῦν εὖπιο,
οὐ μόνον ἔγὼ ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ δόξει ἄδικος εἶναι καὶ τῶν
ζητῶν ἀπάντων στερήσομαι. Ἀνάγκη οὖν, εἰ καὶ μὴ δεινὸς
πρὸς ταῦτα πέφυκα, βοηθεῖν τῷ πατρὶ καὶ ἐμαυτῷ οὗτως
ὅπως ἀν δύνωμαι. 2 Τὴν μὲν οὖν παρασκευὴν καὶ *(τὴν)*
προθυμίαν τῶν ἔχθρῶν δρᾶτε, καὶ οὐδὲν δεῖ περὶ τούτων
λέγειν· τὴν δὲ ἐμὴν ἀπειρίαν πάντες ζισσαῖν, δσοι ἐμὲ
γιγνώσκουσιν. Αἰτήσομαι οὖν ὑμᾶς δίκαια καὶ ῥᾴδια χαρί-
σασθαι, ἀνευ δργῆς καὶ ἡμῶν ἀκούσαι, δσπερ *(καὶ)* τῶν
κατηγόρων. 3 Ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀπολογούμενον, καὶν ἔξ
ζου ἀκροδιθε, ἔλαττον ἔχειν. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολλοῦ χρόνου
ἐπιβουλεύοντες, αὐτοὶ ἀνευ κινδύνων ζητεῖς, τὴν κατη-
γορίαν ἐποιήσαντο, ἡμεῖς δὲ ἀγωνιζόμεθα μετὰ δέους καὶ
διαβολῆς καὶ κινδύνου *(τοῦ)* μεγίστου. Εἰκδεῖς οὖν ὑμᾶς
εὔνοιαν πλείω ἔχειν τοῖς ἀπολογουμένοις. 4 Οἴμαι γὰρ
πάντας ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι πολλοὶ ἡδη πολλὰ καὶ δεινὰ κατη-